

BOG

Ivo Balentović

Bog ide gorom i kamenje kleše.
Prolazi šumom i krši najdeblje grane.
Pjevaju potoci bistri, a nebesa se smiješe.
To je Bog u stoliku sa svake strane.

On je u profilu prosjaka što na proplanku spava.
On je u poju majke što doji nejaka sina.
On je u dubini mora, i iznad vrhunca plava.
On je Gospodar dubina i visina.

On je u ruci majstora koji vaja Madonu.
On je u gorčini hljeba, u opoju vina.
On je u tišini kao i u gromoglasnom zvonu.
On je Gospodar palača i ukletih razvalina.

Što kažeš? Nisi ga sreo na proplanku dalekom?
Ne ozvanja li srce tvoje šupljinom prazna suda?
Možda ti žiće srlja u propast s divljom rijekom
i korak kleca u tami, na putu što krivuda?

Bog je u tvome bolu, u gnojnoj rani, u suznoj slanoći.
On posvud doček ili pak ispraćaj sprema.
On je u bljesku munje u strašnoj olujnoj noći.
A rekneš li da Ga nema, u tebi Ga doista nema.